

пакъ щѣше да бжде по-добре, отколкото да изгуби срамно, безславно всички. Дори ако само единъ спаси, пакъ щѣше да бжде по-добре.

Денътъ отиваше къмъ своя край. Слънцето се скри на западъ въ тъмни облаци. Страховито затишие настана. Необикновена за февруари топлина се разливаше. Далеченъ гръмъ проехтѣ. Отъ топовенъ изстрелъ ли бѣше? Свѣтна се веднашъ, двашъ, тришъ на западния хоризонтъ. Ето и три грѣма се дочуха единъ следъ другъ. Вихъръ разлюля върховетъ на едрата гора и хладъ облѣхна всичко. На западъ мрачни облаци покриха небе и земя.

Буря идѣше—вихрокрила, озвѣрена, страшна. Нощъ черна притисна просторитѣ. Едри капки дъждъ, тежки като оловени, зеха да падатъ и да тропатъ, най-напредъ изрѣдко, сетне по-често, доде се слѣха въ едно и заплискаха. Небеснитѣ извори бѣха отпуснати и необятни вълни залѣха земята. Пороища потекоха низъ всѣка долчинка и се стекоха въ голѣми рѣки.

Буря кипѣше, клокочеше и въ душитѣ на двата врага. И еднитѣ и другитѣ дебнѣха сгоденъ мигъ. Въ черна, гѣста тъмнина турцитѣ съ обещени очи зорко следѣха, да се не промжкне нѣкакъ врага. И комититѣ се заглеждаха насамъ-натамъ — пролука, изходъ да намѣрятъ и да се измжкнатъ отъ желѣзнитѣ клещи, които ги стѣгаха и душеха.

— Следъ мене, момчета! — тихо продума войводата и като стрела полетѣ къмъ единъ процепъ между две канари. Следъ него се спуснаха и другаритѣ му.

Но не изминали и десетина крачки, градъ коршуми ги обсипаха. Грѣмъ и трѣсъкъ огласи просторитѣ. Още единъ изстрелъ и другъ, и трети. Млѣкнаха пушкитѣ. Рева на бурята отново ги занѣми. Следъ мигъ ето звѣкъ отъ ножове и тѣпи удари отъ приклади.

Всичко трая десетина минути. Боятъ смлѣкна. Утихна и бурята. Дъжда престана. Оттичаха се водитѣ отъ планински върхове, отъ горски висини и джбрави. Не мина много и